

1. Богуславский М. Иностранные инвестиции – правовое регулирование. – М., 1996. – С.6.
2. Пронская Г. Правовая организация отраслевых хозяйственных систем. – К., 1985. – С.129.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Леся Яворська,

V курс, юридичний факультет.

Науковий керівник – *Ославський М.І.*,

кандидат юридичних наук, доцент.

Інститут державної служби ще не сформований і існує цілий ряд питань, для вирішення яких необхідне правове регулювання, вмiле регулювання на практиці. Від належного вирішення проблем державної служби залежить якість функціонування всього державного апарату.

Питання про інститут державної служби доцiльно розглядати з двох сторiн: регулювання, яке вiдноситься до державної служби – це сфера державного і адміністративного права; всі інші питання повинні встановлюватися трудовим законодавством. На жаль, в правовій літературі навіть на даний час такий підхід до дослідження державної служби відсутній. Разом з тим аналіз законодавства дозволяє ставити цю проблему.

Ст. 3 Конституції України встановлює, що «Людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність та безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю... Права та свободи людини визначають зміст і спрямованість діяльності держави...» Тому, на нашу думку, є всі підстави для впровадження терміну «громадська служба» з метою забезпечення належного впливу на розуміння пересічною людиною призначення діяльності «громадських (державних) службовців», а «громадськими (державними) службовцями» свого призначення – служіння державі через служіння суспільству в першу чергу, а не навпаки. Сприймаючи слово «державна», людина поки що не ототожнює її з собою та багатьма іншими такими ж як вона.

Діяльність будь-яких структур залежить головним чином від їх персоналу. «Якими би добрими не були решта умов функціонування організаційної системи... при слабкому кадровому забезпеченні закладені в ній переваги не можуть бути реалізовані, а навпаки – відмінний кадровий склад здатний нейтралізувати переважну частину недоліків» [1, с.341]. Спiрними є окремі ознаки суб'єкта права на державну службу, що визначені в ст.4 Закону. Зокрема, що означає одержання особою «відповідної освіти»? Виникає цілком слушне питання – одержання освіти відповідної чому? Відповідно до Закону «Про державну службу» лише посадові особи та лише державних органів та їх апаратів несуть державну

службу, і це не стосується посадових чи службових осіб державних підприємств, установ та організацій. В зв'язку з цим виникає абсурдне становище, коли директор державного підприємства – за місцем та характером роботи державний службовець, який не несе державну службу. Потрібно внести зміни в ч.1 ст.1 Закону, додавши, що державна служба «відбувається» не тільки в державних органах та їх апараті, але й на державних підприємствах, установах та організаціях. Особливий статус, який водночас перетворився у правовий та політичний казус-абсурд, мають народні депутати України. Відповідно до ст.33 Закону «Про статус народного депутата України» на народних депутатів поширюється дія Закону України «Про державну службу» в частині, що регулює питання службової кар'єри та матеріального і соціально-побутового забезпечення державних службовців. Сама природа «трудового процесу» народного депутата не передбачає кар'єри – він нікому крім своїх виборців не підпорядковується та тільки їм звітує про виконання своїх повноважень. Говто відсутня ієрархія – первинна та основна передумова наявності такого процесу як кар'єри – просування по сходинках служби від нижчої ланки (посади) до вищої. Відповідно у народного депутата засадничо не може бути службової кар'єри. Проблемою в Україні є розмежування державних службовців та найманих працівників держави.

1. Венгерское административное право. – М., 1990. – С. 341.